

צוות שהשלים זה את זו

דני עוזיאל

אחא, הרמוניקה, אם בארזים, ודודי לי. מידי פעם הם הציגו ריקוד חדש. כיוון ש**יואב** היה עם רקע עשיר בריקוד עוד מהנח"ל, הוא הדריך את החוג.

יואב התחיל עם הריקודים שכבר ידענו, ומדי שבועיים שלושה, לימד ריקוד שהוא עצמו חיבר. כאשר **מירה**, רקדנית מלאת אנרגיה ושמחת חיים, הדגימה את הריקודים, זה נראה לגמרי אחרת. צורת הלימוד של **יואב ומירה** ואהבתם המוחלטת לריקוד שינתה לחלוטין את האווירה ואנשים נוספים הצטרפו לקבוצה. אווירת ההתרגשות והשמחה תפסה את כולנו. **מירה** גם עודדה אותנו לשיר את השירים תוך כדי ריקוד.

אחרי תקופה קצרה, **יואב** הקים להקת רקדנים מתוך הוותיקים שהיו שם, בשילובם של כמה חדשים, ואני ביניהם. החזרות התקיימו אחרי ההרקדה. הופתעתי כשאמר לי, "דני, אתה תרקוד עם **מירה**".

בשנת 1954, **יואב** יזם והפיק אירוע מיוחד של שירה ומחול בליווי תזמורת חיה בתיאטרון הבימה, תל אביב. הזמרים היו **אילקה ואביבה רוח**. **מירה** ואני רקדנו סולו. החוויה קשרה אותי אף יותר אל הזוג שבאותה תקופה גם התחתן.

בהתחלה, התגוררו האשיריאלים בגבעתיים אצל

יואב אשריאל ודני עוזיאל

את **יואב אשריאל** פגשתי לראשונה בתחילת שנות החמישים באמצעות **מירה**, מי שתהיה אשתו מאוחר יותר, שרקדה בחוג אותו הפעילה **גורית קדמן** בהפועל תל אביב. **מירה** הפתיעה אותנו כשהביאה חבר לחוג, אותו הכירה מלהקת המחול של הנח"ל - **יואב אשריאל**.

בזמנו, הרוקדים הוותיקים לימדו את החדשים, כמוני, ריקודים שידעו לפני כן. זה כלל ריקודים כמו קומה

בשלב מסוים,
יואב אמר לי,
"דני, אתה חייב
להתחיל גם
ללמד"

מירה אשריאל ודני עוזיאל בהופעה עם הפועל תל אביב, מאי 1953

יואב אשריאל ודני עוזיאל

מירה ודני בפגישה בניו יורק

יואב אכן פילס דרך בתחום ההרקדות ולהקות המחול. אני חייב לציין שחוץ מאשר להיות זוג – בעל ואשה – **יואב ומירה** היו צוות שהשלים באופן ייחודי זה את זה. הוא, ככוריאוגרף, נתן לנו ריקודים שהפכו קלאסיים ואוצר לאומי, בעוד היא נתנה לנו את המרץ והרוח של כל ריקוד בפני עצמו.

לסיום, ובנימה אישית, ארצה להדגיש עד כמה אני מעריך את **יואב ומירה** על שהיו ציון דרך משמעותית בדרכי בתחום ריקודי העם הישראליים ועודדו אותי להדריך ולפתח חוגים והרקדות משלי – התחום האהוב עליי ומפעל חיי.

ההורים של **מירה**, ואני הייתי מגיע אליהם מתל אביב לחזרות למופעים וללמוד ריקודים חדשים של **יואב**. מעט אחר כך עברו לדירה משלהם בגבעת רמב"ם. על מנת להקל מהנסיעות, עברתי לגור שלושה בתים מהם. מחלון המטבח בדירה יכולתי לראות את המרפסת שלהם. וכיוון שלא היו אז טלפונים, הם היו מנופפים לי בידיהם להגיע אליהם לחזרות. הייתי כמו בן משפחה להם. אחרי שהפכו הורים ל**רוקפת**, אני נהייתי "**הדוד דני**".

יואב ומירה פתחו הרקדות נוספות מעבר לאלה של הפועל תל אביב. כמעט בכל ערב הייתה להם הרקדה. בשלב מסוים, **יואב** אמר לי, "דני, אתה חייב להתחיל גם ללמד". הוא נתן לי את ההרקדה בביה"ס החקלאי עיינות, הממוקם בין נס-ציונה לראשון-לציון. מכונת הייתה באה לאסוף אותי ואת עמי גלעד, אקורדיוניסט בן 14, בזמנו.

בהמשך, **יואב** ביקש ממני לקחת גם את ההרקדה בהפועל תל אביב, שם עבד כשכיר כיוון שהחליט להפוך את העיסוק שלו למקצוע ולהיות עצמאי. הוא הראשון שעשה זאת.

בשנת 1961, עזבתי לארה"ב, אבל שמרתי על קשר רצוף עם **יואב**. דיברנו על ההרקדות שלו, על להקות המחול, ועל ההשתלמויות למדריכים שם טיפח יוצרים צעירים והציג את ריקודיהם.

דני עוזיאל ורותי גודמן עם יואב ורוקפת במנהטן 2008